

Arrest

nr. 293 848 van 6 september 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Noord-Macedonische nationaliteit te zijn, op 6 maart 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 februari 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juli 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 augustus 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Noord-Macedonische nationaliteit en van Roma origine te zijn, verzoekt op 7 februari 2020, samen met haar echtgenoot, een eerste maal om internationale bescherming. Op 11 maart 2021 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot de kennelijke ongegrondheid van het verzoek. Het tegen deze beslissing door verzoekster ingestelde beroep wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen bij arrest nr. X van 24 november 2021.

1.2. Zonder het land te hebben verlieten dient verzoekster op 21 februari 2022, zonder haar echtgenoot, een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 21 februari 2023 neemt de commissaris-generaal ten aanzien van verzoekster een beslissing "*niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)*". Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aangetekend wordt verzonden aan verzoekster, en die luidt als volgt:

“(...)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Noord-Macedonische nationaliteit en bent u Rom. U bent afkomstig uit Tetovo (Noord-Macedonië). In 2007 huwde u (onofficieel) met M.S. en trok u in bij zijn familie in Tetovo. Jullie hebben samen zes kinderen. Op 7 februari 2020 diende u samen met uw echtgenoot een **eerste verzoek om internationale bescherming**, waarbij u het volgende verklaarde. Uw echtgenoot was politiek actief. Omwille van zijn politieke activiteiten en omwille van jullie afkomst als Rom, kenden jullie problemen met Albanese medeburgers en de Noord-Macedonische politie. Uw echtgenoot werd meermaals opgepakt en opgesloten door de politie. Uw kinderen hadden problemen op school, zowel met Macedonische als Albanese kinderen. In augustus 2017 trok u met uw gezin naar Frankrijk en diende er een verzoek om internationale bescherming in. U verbleef twee jaar in Frankrijk, alvorens naar België te reizen. In België diende u op 7 februari 2020 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Uw eerste verzoek werd op 11 maart 2021 kennelijk ongegrond verklaard. Uw beroep tegen deze beslissing werd op 24 november 2021 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zonder het land te hebben verlaten, diende u – zonder uw echtgenoot – een **tweede verzoek** in op 21 januari 2022. U verklaarde dat u reeds vanaf het begin van uw huwelijk mentaal en fysiek door uw echtgenoot werd mishandeld. Toen u nog in Noord-Macedonië verbleef, trok u enkele keren voor een paar dagen naar uw ouderlijke woning. Wanneer uw echtgenoot u daar kwam terughalen, stuurde uw vader hem weg. U kon echter niet bij uw ouders blijven wonen en keerde steeds naar uw echtgenoot terug. U contacteerde een vijftal keer de politie, maar zij konden u niet helpen. In Frankrijk verbleef u enkele maanden bij uw schoonmoeder die u evenwel ook mishandelde. Nadat u in een opvangcentrum trok, lichtte u de sociaal assistent in en legde u klacht neer bij de politie. U kon echter uw echtgenoot niet verlaten. Ook na uw komst naar België bleven de problemen voortduren en lichtte u na enkele dagen de sociaal assistent van het centrum en de politie in. U diende later nog enkele klachten in bij de politie. Uit angst voor uw echtgenoot vermeldde u het huiselijk geweld niet bij uw eerste asielprocedure. Uiteindelijk besliste u op 2 mei 2021, na een zoveelste geweldpleging door uw echtgenoot, om hem te verlaten. U werd hierin gesteund door de sociaal assistent van het opvangcentrum. U veranderde van opvangcentrum en kende drie kalme maanden. Daarna vond uw echtgenoot u en bezocht hij u enkele keren in het centrum, waarbij hij eerst vriendelijk was maar de laatste keer, begin 2022, een steen naar u gooide en, zo stelde de politie vast, gewapend was met een mes. Hij werd tegengehouden door de security van het centrum. Sindsdien heeft u uw echtgenoot niet meer gezien. Naast deze fysieke belagingen, heeft hij u ook online bedreigd, in de vorm van livestreams op Facebook waar hij u en uw familie beledigde en u met de dood bedreigde. Uw zus bracht de politie in Noord-Macedonië hiervan op de hoogte. Er werd haar gezegd dat de politie niets kan ondernemen aangezien uw echtgenoot toen niet in Noord-Macedonië was. Bij terugkeer naar Noord-Macedonië vreest u dat u niet veilig zal zijn en dat u nergens naartoe kan. Bovendien vreest u voor de toekomst van uw kinderen, die in België naar school gaan. U vreest tot slot nog steeds het slachtoffer te worden van discriminatie. Ter staving van uw verzoek legde u enkele documenten neer van het Rode Kruis die aantonen dat u een psycholoog raadpleegt; attesten van de school van uw kinderen; kopies van klachten die u neerlegde bij de politie in België; en een bewijs van een contactverbod voor uw echtgenoot.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. U legde weliswaar enkele documenten neer waaruit blijkt dat u opgevolgd wordt door een psycholoog, doch hieruit blijkt geenszins dat u er niet toe in staat zou zijn op volwaardige wijze deel te nemen aan de procedure.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient voorts vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Vooreerst dient erop gewezen te worden dat uw eerste verzoek door het Commissariaat-generaal afgewezen werd omdat er geen geloof kon worden gehecht aan de door u en uw echtgenoot aangehaalde problemen met de Noord-Macedonische autoriteiten; u niet aantoonde dat u voor de door u aangehaalde problemen met Albanese en Macedonische medeburgers geen beroep zou kunnen doen op de in Noord-Macedonië aanwezige autoriteiten; en u niet aantoonde dat de door u aangehaalde discriminatie omwille van uw etniciteit van die aard was dat er sprake kon zijn van vervolging in vluchtelingrechtelijke zin of ernstige schade in de zin van subsidiaire bescherming. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Aangezien u niet inging op de u bij wet geboden mogelijkheid om gehoord te worden voor de Raad werd u geacht in te stemmen met de in de beschikking opgenomen gronden. Hiertegen tekende u geen cassatieberoep aan. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

In het kader van uw huidig verzoek brengt u geen dergelijke elementen aan. U verklaarde jarenlang slachtoffer te zijn geweest van huiselijk geweld door uw echtgenoot. U legde verschillende van bij de Belgische politie ingediende klachten neer. Er dient echter te worden vastgesteld dat geen overtuigende feiten of elementen aangehaald heeft waaruit kan blijken dat u voor de door u geschetste problemen geen of onvoldoende beroep kon doen – of in het geval van eventuele toekomstige problemen bij een terugkeer naar Noord-Macedonië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Noord-Macedonië aanwezige autoriteiten. Immers, voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker, dient aangetoond te worden dat de verzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te krijgen in eigen land, hetgeen u niet gedaan heeft.

*Het Commissariaat-generaal erkent dat huiselijk geweld in Noord-Macedonië nog steeds een wijdverspreid probleem is. Uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (zie de **COI Focus: Noord-Macedonië Algemene Situatie van 13 augustus 2021**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_noord-macedonie_algemene_situatie_20210813.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt evenwel dat de Noord-Macedonische autoriteiten, ofschoon er nog heel wat ruimte voor verbetering is, inspanningen leveren om huiselijk geweld te bestrijden. Zo werden op wetgevend vlak de nodige stappen gezet om gendergelijkheid na te streven en huiselijk geweld te penaliseren. Slachtoffers die zich aan huiselijk geweld willen onttrekken, kunnen voor advies en ondersteuning terecht bij de gemeentelijke centra voor maatschappelijk welzijn en ngo's. Er zijn in Noord-Macedonië een aantal vluchthuizen voor vrouwen in nood, waaronder een aantal die door de overheid worden beheerd, en een aantal telefonische hulplijnen. De overheid lanceerde of steunde reeds diverse campagnes om het publiek bewust te maken van de problematiek van huiselijk geweld en de slachtoffers van geweld aan te moedigen om hulp te zoeken en het geweld te melden aan de autoriteiten. Ook werden trainingen gegeven aan o.a. de politie, openbare aanklagers, rechters en andere publieke functionarissen om beter te kunnen omgaan met de materie. Noord-Macedonië ratificeerde in december 2017 het Verdrag van de Raad van Europa inzake het voorkomen en bestrijden van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld (of Conventie van Istanboel) (inwerkingtreding 1 juli 2018) en ontwikkelde in navolging hiervan in 2018 een nationaal actieplan voor de implementatie van dit Verdrag. Het doel is huiselijk geweld drastisch te verminderen en in deze tot een nultolerantiebeleid te komen.*

U stelde dat u vijf of zes keer naar de politie ging in Noord-Macedonië. U herinnerde zich niet precies wanneer, maar de laatste keer was in 2015 of 2016. U stelde dat de politie niets voor u deed, doch verklaarde vervolgens dat uw klacht werd genoteerd en dat er met uw echtgenoot werd gesproken. Dat de politie niets deed, zei u omdat men voor u geen ander onderkomen vond – hetgeen niet noodzakelijk als een taak van de politie kan worden beschouwd. U heeft nooit verdere stappen ondernomen of andere

instanties gecontacteerd (CGVS, p. 9-10), noch voor de problemen met uw echtgenoot, noch voor het door u als gebrekkig ervaren politie-optreden.

Dat u niet wist tot welke instanties u zich diende te wenden, volstaat in deze niet. Er kan in alle redelijkheid immers verwacht worden dat u zich terdege informeert over de in uw land beschikbare beschermingsmodaliteiten. Van de klachten die uw zus zou hebben ingediend naar aanleiding van de video's waarin uw echtgenoot uw familie beledigde, legde u geen enkele vorm van bewijs neer (CGVS, p. 9). Hoe dan ook, dat de Noord-Macedonische politie uw zus liet weten niets tegen uw echtgenoot te kunnen ondernemen omdat hij op dat moment niet in Noord-Macedonië aanwezig is (CGVS, p. 9), volstaat niet om te besluiten dat de Noord-Macedonische autoriteiten niet zouden optreden indien uw echtgenoot in Noord-Macedonië problemen voor u veroorzaakt.

Uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt verder dat in Noord-Macedonië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de politionele en gerechtelijke autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hoewel binnen de Noord-Macedonische ordediensten nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, is er veel politieke wil, wat zich uit in concrete verbeteringsstrategieën, om de werking van de politie te verbeteren en het vertrouwen van de burger in de politie te doen groeien. De informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal maakt voorts duidelijk dat Noord-Macedonië over een volledig uitgebouwd rechtssysteem beschikt dat ingrijpend werd hervormd in lijn met de normen van de Europese Unie en dat de bescherming van een aantal fundamentele basisrechten garandeert. Ofschoon verbetering inzake de onafhankelijkheid en onpartijdigheid van de Noord-Macedonische justitie zich nog steeds opdringt – een probleem dat evenwel onderkend wordt en waarvoor een nieuwe hervormingsstrategie van het rechtswezen beterschap moet brengen – is de efficiëntie en de transparantie van de rechtspleging verbeterd. De autonomie en onafhankelijkheid van het gerecht, ondersteund door een autonome Raad van Justitie, zijn verankerd in de grondwet. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan worden tevens wettelijk verankerd. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Naast de wettelijke voorzieningen binnen de gewone rechtsgang kunnen burgers zich met het oog op verweer tegen schendingen van rechten vrijheden ook wenden tot een aantal andere instellingen, waaronder de instelling van de Ombudsman. Tevens blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Noord-Macedonische politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er mogelijkheden zijn die openstaan voor elke burger om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Klachten kunnen worden ingediend o.a. bij het intern controleorgaan van het Ministerie van Binnenlandse Zaken (Department for Internal Control, Criminal Investigation and Professional Standards – DICCIPS) en bij de Ombudsman. Daarnaast staan de politiediensten tevens onder toezicht van twee parlementscommissies (het Committee on Security and Defence en het Standing Inquiry Committee for Protection of Civil Freedoms and Right). Burgers kunnen zich hiervoor tevens richten tot het Openbaar Ministerie. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Noord-Macedonië aanwezig zijn. Er zijn ook tal van ngo's actief waartoe burgers zich kunnen richten voor juridisch advies en informatie. Informatie stelt ook nog dat, ofschoon ook hier nog verdere hervormingen aangewezen zijn, Noord-Macedonië diverse maatregelen treft om corruptie binnen de verschillende overheden te bestrijden. Zo is er een anti-corruptiebeleidsdocument (State Program for Prevention and Repression of Corruption and Prevention and Reduction of Conflict of Interest) en zijn er diverse anticorruptieprogramma's met bijbehorende actieplannen ter preventie en bestrijding van corruptie, waarvan de uitwerking en implementatie wordt opgevolgd door de autonome en onafhankelijke State Commission for the Prevention of Corruption (SCPC). Meerdere anticorruptie-instanties (Sector for Organized Crime and Corruption binnen het ministerie van Binnenlandse Zaken, de Special Prosecutor's Office for Fighting Organized Crime and Corruption binnen justitie en de Criminal Court in Skopje die een gespecialiseerde afdeling heeft voor de behandeling van zaken van georganiseerde misdaad en corruptie met jurisdictie over het hele grondgebied van het land) zijn actief in het onderzoeken van en gerechtelijk bestrijden van corruptie, zo ook high-level corruptiezaken. In december 2019 werd een vetting of doorlichting procedure voor rechters en parketmagistraten aangekondigd.

De Noord-Macedonische overheid wordt bij al het voorgaande bijgestaan door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission to Skopje". Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan politiehervorming, de strijd tegen de georganiseerde misdaad, de zogenaamde community policing, e.d.m.

Specifiek voor de Roma-minderheid ontkent het Commissariaat-generaal niet dat in Noord-Macedonië racistisch geweld gericht tegen de Roma gemeenschap plaatsvindt, dat ook verbaal en fysiek politiegeweld tegen Roma voorkomt, en dat zaken die gemeld worden bij de bevoegde autoriteiten niet steeds de nodige opvolging kennen waardoor daders ongestraft blijven. Echter dient erop gewezen te worden dat dergelijke informatie op zich niet volstaat om aan te tonen dat u persoonlijk in uw land van herkomst hoegenaamd geen afdoende bescherming zou kunnen krijgen. Het volstaat immers niet om op algemene wijze te verwijzen naar dergelijke informatie; een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade dient steeds in concreto te worden aangetoond. Informatie over de Roma in Noord-Macedonië maakt voorts duidelijk dat politiegeweld kan worden aangeklaagd, ook door Roma slachtoffers, dat organisaties als het European Roma Rights Centre en het Helsinki Committee for Human Rights bijstand kunnen bieden bij het indienen van een klacht en het aanhangig maken van een rechtszaak, alsook bij het ondernemen van stappen tot bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens indien de Noord-Macedonische autoriteiten in gebreke zouden blijven en klachten niet afdoende zouden onderzoeken. Inzake de toegang tot het rechtssysteem kan nog worden aangestipt dat er projecten worden gelanceerd, o.a. met de steun van de OSCE, die specifiek gericht zijn op het bieden van gratis juridische bijstand aan Roma en het alzo faciliteren van de toegang tot het gerechtelijk systeem voor deze minderheid.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Noord-Macedonië opererende autoriteiten voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Voorts wordt vastgesteld dat u in Noord-Macedonië kon rekenen op de steun van uw familie. U trok verschillende keren voor enkele dagen terug naar uw ouderlijke woning, waarbij uw vader uw partner wegstuurde als hij u kwam halen (CGVS, p. 4, 9). Er is niets in uw verklaringen dat erop wijst dat u bij terugkeer naar Noord-Macedonië niet opnieuw zou kunnen rekenen op de steun van uw familie. Dat u zes kinderen heeft en er in uw ouderlijke woning geen plaats voor u zou zijn (CGVS, p. 12), volstaat niet om hiertoe te concluderen. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u reeds sinds begin mei 2021 in België van uw echtgenoot gescheiden leeft, wat erop wijst dat u minstens een bepaalde graad van zelfredzaamheid aan de dag legt.

Voor wat betreft de vaststelling dat u in uw huidig verzoek herhaalt dat u bij een terugkeer naar Noord-Macedonië vreest het slachtoffer te worden van discriminatie op basis van uw Roma-origine (Verklaring volgend verzoek, vraag 20), moet opgemerkt worden dat u geen elementen aanhaalt die een ander licht kunnen werpen op de vaststellingen inzake dit motief zoals geformuleerd in het kader van uw eerste verzoek.

De informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (zie de **COI Focus: Noord-Macedonië Algemene Situatie van 15 december 2022**, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_noord-macedonie_algemene_situatie_20221215.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) toont aan dat hoewel heel wat Roma in Noord-Macedonië zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden, deze situatie evenwel het gevolg is van een samenloop van diverse factoren en niet kan worden herleid tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de Roma (bv. ook de algemene precaire economische toestand in Noord-Macedonië, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of Roma-kinderen al vroeg van school worden gehaald,... spelen evenzeer een rol). De Noord-Macedonische overheid laat zich evenwel niet in met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en haar beleid is gericht op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. Er dient benadrukt te worden dat de integratie van Roma onder meer in het onderwijs en op de arbeidsmarkt en de verbetering van hun levensomstandigheden niet van de ene op de andere dag gerealiseerd kunnen worden, doch een werk van lange adem betreffen. Er kan in dit verband evenwel niet voorbijgegaan worden aan het feit dat hiertoe de afgelopen jaren in Noord-Macedonië diverse stappen werden ondernomen. Algemeen genomen is in Noord-Macedonië het kader voor de bescherming van de rechten van minderheden aanwezig en worden de rechten van de minderheden ook gerespecteerd. De Noord-Macedonische overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige (antidiscriminatie)wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke

sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,.... van de Roma. Als opvolging van de Decade of Roma Inclusion 2005-2015 en de Strategie voor de Roma 2014-2020 heeft Noord-Macedonië een nieuwe strategie (2022-2030) voor de Roma integratie aangenomen met verwijzingen naar antiziganisme, onderwijs, tewerkstelling, sociale zorg en gezondheidszorg. Daarnaast werd tevens een apart actieplan (2022-2024) voor de bescherming, promotie en realisatie van de mensenrechten van Roma vrouwen en meisjes aangenomen. Ofschoon de implementatie van al deze integratiemaatregelen nog voor verbetering vatbaar is, werd toch reeds vooruitgang geboekt o.a. inzake de toegang tot het onderwijs en de gezondheidszorg, dit laatste dankzij de inzet van lokale gezondheidsbemiddelaars. Tevens zijn lokale informatiecentra voor Roma aanwezig, die Roma begeleiden bij het verkrijgen van officiële documenten, onderwijs, gezondheidszorg en sociale zekerheid. In dit verband kan nog gewezen worden op het feit dat de Raad van Europa en de EU in 2017 samen het zogenoemde ROMACTED-steunprogramma hebben opgezet voor Roma, wat ertoe leidde dat in meerdere gemeenten in Noord-Macedonië lokale initiatieven, samenwerkingsverbanden en synergiën op poten zijn gezet ter verbetering van de situatie van de Roma, onder meer met de uitwerking van zogenaamde lokale actieplannen. Er zijn ook meerdere ngo's actief die de rechten en integratie van Roma verdedigen. Op 7 oktober 2019 heeft Noord-Macedonië, als laatste land van het voormalige Joegoslavië, het VN-Verdrag tot Beperking der Staatloosheid geratificeerd. Staatloosheid treft in Noord-Macedonië in hoofdzaak de Roma. Deze ratificatie wordt derhalve gezien als een belangrijke stap voorwaarts naar de verdere integratie van de Roma als minderheidsgroep.

Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Noord-Macedonische context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Noord-Macedonië hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan aangenomen worden dat er over bericht wordt en/of dat deze gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Noord-Macedonische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Hierbij kan worden gewezen op het bestaan van de Commissie voor de bescherming tegen discriminatie, die samen met de rechtbanken instaat voor de toepassing van de antidiscriminatiewetgeving. Daartoe kan deze commissie klachten van individuen in ontvangst nemen en acties ondernemen bij de betrokken instellingen. Informatie maakt duidelijk dat voornoemde Commissie reeds klachten ingediend door Roma ontving. Slachtoffers van discriminatie kunnen zich ook wenden tot de instelling van de Ombudsman, die eveneens reeds klachten van Roma behandelde.

Gezien dit alles kan niet gesteld worden dat het loutere feit Roma te zijn in Noord-Macedonië op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1 A (2) van de Conventie van Genève. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

De door u neergelegde documenten kunnen deze vaststelling niet wijzigen. De klachten die u in België indiende tegen uw echtgenoot en het feit dat hij een contactverbod kreeg opgelegd, doen geen afbreuk aan de hierboven beschreven beschermingsmogelijkheden. Dat uw kinderen in België naar school gaan, heeft geen invloed op deze beslissing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de redelijke termijneis, van het vertrouwensbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoekster ontwikkelt haar middel vooreerst als volgt:

"1. Door verzoeker werd op 21 januari 2022 een volgend verzoek tot internationale bescherming ingediend, waarna het verzoek tot internationale bescherming op 15 september 2022 werd overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 21 februari 2023 wordt de beslissing genomen door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat het volgend verzoek tot internationale bescherming moet worden afgewezen.

Deze beslissing is gebaseerd op artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet, waarbij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer een volgend verzoek om internationale bescherming werd ingediend en er geen nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn gekomen of werden voorgelegd overeenkomstig artikel 57/6/2 Vreemdelingenwet.

Een beslissing op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet moet echter worden getroffen binnen een termijn van tien werkdagen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden (artikel 57/6, § 3, vierde lid Vreemdelingenwet).

Deze termijn werd niet gehonoreerd door verweerder, waardoor een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek tot internationale bescherming werd genomen in strijd met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet.

Door de bestreden hierop alsnog te baseren, schendt verweerder artikel 57/6, § 3, vierde lid Vreemdelingenwet.

3. Bovendien schendt een dergelijke beslissing, waarbij de beslissing werd genomen tot het niet-ontvankelijk verklaren van het verzoek tot internationale bescherming van verzoeker op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet ondanks het duidelijk overschrijden van de termijn van tien werkdagen, de redelijke termijneis, het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel.

De wetgever heeft voorzien dat er binnen tien werkdagen reeds een beslissing moet worden genomen indien met dit verzoek niet-ontvankelijk wil verklaren op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet. Deze termijn is, derhalve, kort.

Door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wordt in de bestreden beslissing nergens uiteengezet waarom de wettelijk vereiste termijn niet kon worden gerespecteerd. Er dient derhalve te worden aangenomen dat er geen redenen voorhanden zijn waarom de wettelijk vereiste termijn van tien werkdagen niet kon worden gerespecteerd.

Verzoeker verwijst in deze context tevens naar het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel.

[...]

De verzoekende partij mag erop vertrouwen dat, na een termijn van vijf werkdagen, zijn aanvraag niet meer als niet-ontvankelijk zal worden verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° Vreemdelingenwet. Het vertrouwensbeginsel houdt dan ook in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

In eenzelfde lijn beroept verzoeker zich op het rechtszekerheidsbeginsel, [...].

Ook hierom mag de verzoekende partij ervan uitgaan dat zijn aanvraag niet meer als niet-ontvankelijk zal worden verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet, gelet op uitblijven van een beslissing door de bevoegde overheid binnen de wettelijke termijn van tien werkdagen.

Door echter alsnog de aanvraag van verzoeker als niet-ontvankelijk te beschouwen in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet, ondanks de wettelijk vereiste termijn van tien werkdagen, schendt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel."

Verzoekster geeft vervolgens een algemene, theoretische uiteenzetting omtrent de inhoud van de motiveringsplicht en verwijt de verwerende partij andermaal dat niet wordt uiteengezet waarom de wettelijk voorziene termijn niet kon worden gerespecteerd: *"Hierdoor schendt de verwerende partij artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet gelezen met de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen."*

Vervolgens betwist verzoekster dat de bestreden beslissing rechtsgeldig werd genomen en is zij het oneens met de redenen waarom haar verzoek om internationale bescherming eerder werd geweigerd. Zij legde daarom bijkomende verklaringen af in het kader van haar volgend beschermingsverzoek. Andere mogelijkheden dan het afleggen van bijkomende verklaringen (en het overmaken van bijkomende documenten) heeft zij niet om de commissaris-generaal ervan te overtuigen dat hun vluchtmotieven wel degelijk oprecht zijn. Het is volgens haar aan de verwerende partij om deze verklaringen zorgvuldig en onbevooroordeeld te onderzoeken. De mogelijkheid moet immers bestaan dat een eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid kan worden hersteld door de nieuwe verklaringen en/of documenten die een verzoeker overmaakt.

Verzoekster benadrukt voorts haar persoonlijke situatie en kwetsbaarheid en herhaalt haar eerdere verklaringen en vrees geen adequate bescherming te krijgen voor haar en haar zes kinderen bij een terugkeer naar Noord-Macedonië. Zij werpt tevens op dat haar familie niet bij machte is haar en haar kinderen te ondersteunen en bescherming te bieden bij een terugkeer.

Vervolgens gaat verzoekster in op het in Noord-Macedonië bestaande huiselijk geweld en hoe de autoriteiten daarmee omgaan:

"Met gegevens die suggereren dat elke derde vrouw in Noord-Macedonië het slachtoffer is van huiselijk geweld, ratificeerde Noord-Macedonië in 2018 het Verdrag van Istanbul, een verdrag van de Raad van Europa inzake het voorkomen en bestrijden van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld. Het verdrag trad in 2021 in werking, waarna het parlement de wet inzake preventie en bescherming tegen geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld goedkeurde, waarbij eerder niet-erkende vormen van geweld en nieuwe principes voor de omgang met slachtoffers werden ingevoerd. De nieuwe wet definieert huiselijk geweld als gendergerelateerd geweld en erkent meisjes en vrouwen als een bijzonder kwetsbare groep. Het verplicht ook iedereen die op de hoogte is van gendergerelateerd geweld om dit te melden aan de autoriteiten, die eveneens verplicht zijn op te treden. Het ministerie van Arbeid en Sociaal Beleid volgde met nieuwe normen en procedures voor sociale diensten en werkte samen met Nederland in een programma om het publieke bewustzijn te vergroten.

Maar uit rapporten van het Helsinki Comité voor Mensenrechten blijkt dat maar weinig vrouwen aangifte doen van het misbruik waaraan ze het slachtoffer zijn, vanwege een wijdverbreid gebrek aan vertrouwen in instellingen, een klimaat van straffeloosheid voor de daders, een gebrek aan gevoeligheid van de kant

van ambtenaren in dergelijke gevallen, angst, schaamte en zelfs een gebrek aan begrip dat wat hen overkomt een misdaad is.

De notoir inefficiënte rechtbanken van Noord-Macedonië blijven worstelen met zaken over gendergerelateerd geweld.

Volgens een studie uit 2020 van tientallen gerechtelijke procedures door de Coalition 'All for Fair Trials' – een overkoepelende groep van 12 onafhankelijke ngo's – worden dergelijke zaken gekenmerkt door een groot aantal vertraagde hoorzittingen en trekken slachtoffers vaak hun aanklacht in, onder druk of uit eigen beweging, van een gebrek aan vertrouwen in de instellingen. Ongeveer 15 procent van de slachtoffers van huiselijk geweld meldt geweld bij de autoriteiten, stelt dezelfde studie. Slechts een klein deel besluit naar de rechter te stappen, waarvan de helft later opgeeft. Degenen die op koers blijven, zien hun misbruikers het vaakst vrij rondlopen met een voorwaardelijke straf.

In april van dit jaar publiceerde het ministerie van Arbeid en Sociaal Beleid een rapport over de uitvoering van het Verdrag van Istanbul door Noord-Macedonië, waarin stond dat er de afgelopen jaren inspanningen waren geleverd om efficiënter en professioneler te reageren op geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld. "Er worden voortdurend passende maatregelen genomen om geweld te voorkomen en slachtoffers te beschermen, en er wordt een efficiënter systeem voor preventie en bescherming tegen huiselijk geweld opgezet", zei het, terwijl het erkende dat een gebrek aan vertrouwen in instellingen slachtoffers vaak ontmoedigt om geweld te melden.

Twee maanden later bracht het platform voor gendergelijkheid, bestaande uit tientallen ngo's, zijn eigen "schaduwrapport" uit, waarin werd gewaarschuwd voor de diepgewortelde en aanhoudende aard van gendergerelateerd geweld en huiselijk geweld in de Macedonische samenleving. Elk ministerie, relevante instellingen en eenheid van lokaal zelfbestuur is verplicht om een jaarlijks actieplan en budget op te stellen en publiekelijk beschikbaar te stellen om het uit te voeren, maar volgens het rapport "suggereren gegevens dat de meeste operaties niet openbaar beschikbaar zijn en veel vakministeries hebben geen operationele plannen opgesteld."

"De situatie is hetzelfde met instellingen en lokale eenheden voor zelfbestuur", zei het, en merkte ook op dat slechts zes van de 80 gemeenten in Noord-Macedonië de strijd tegen gendergerelateerd geweld "als onderdeel van hun strategische doelen" hebben opgenomen.

Elena Dimushevska, uitvoerend directeur van het "National Network to End Violence against Women and Domestic Violence", zei dat vrouwen door de behandeling die ze van de autoriteiten krijgen, worden ontmoedigd om misbruik te melden. "We moedigen ze aan om zich te melden, maar ze weigeren", zei ze, "vooral degenen die dat al zijn geweest. Ze willen niet nog een keer gaan, hetzelfde meemaken."

Sommige slachtoffers en derden die gendergerelateerd geweld melden, lopen nog steeds het risico gestraft te worden voor het indienen van een valse claim, zei Atanasova van MYLA. "Als ik een telefoontje krijg van een vrouw die wordt misbruikt, die bang is om te bellen vanuit de woonkamer, dus ze verstopt zich in de badkamer of gaat naar de burens, of zegt dat ze naar de winkel gaat, en van daaruit kunnen we zeggen dat vrouw zich meldt omdat er geen geweld is. Onze gebouwen zijn nu allemaal van karton. Je kunt alles horen en weten. Als je merkt dat een vrouw voortdurend onder de blauwe plekken zit, bel je de politie om aangifte te doen. Ze nemen 15.000 stukjes gegevens van je af die ze niet nodig hebben en vertellen je dat als ze zien dat er geen sprake is van huiselijk geweld, ze een strafrechtelijke klacht tegen je zullen indienen. Dat staat haaks op het idee dat iedereen verantwoordelijk zou moeten zijn voor het welzijn van anderen."

Verder benadrukt verzoekster dat zij van Roma-origine is. Zij licht dit als volgt toe:

"De Roma-bevolking van Noord-Macedonië is nog steeds de meest kwetsbare minderheid in het land, omdat het een gemeenschap is die wordt geconfronteerd met zowel institutionele discriminatie als sociale vooroordelen (stuk 3, 4 en 5). Ondanks de officiële erkenning – de Roma worden uitdrukkelijk genoemd als etnische gemeenschap in de preambule van de grondwet die in 2001 is gewijzigd door de kaderovereenkomst van Ohrid – blijven de Roma uitgesloten van de reguliere samenleving. Ondanks de wettelijke en institutionele bescherming die er al is, blijft discriminatie een dagelijkse realiteit voor Roma. Al op zeer jonge leeftijd ervaren ze vooroordelen en afwijzing van de reguliere samenleving. Veel Roma hebben inderdaad moeite om het volledige genot van hun economische en sociale rechten veilig te stellen, waaronder het recht op onderwijs, werk, adequate huisvesting en gezondheid.

Roma die geen persoonlijke documenten hebben, bevinden zich in de marge van de samenleving, lopen het risico staatloos te worden en hebben nog beperktere toegang tot basisdiensten. Door onvolledige statistische gegevens is het moeilijk om het aantal staatloze Roma in te schatten. Volgens schattingen van de Macedonian Young Lawyers Association lopen 664 personen het risico staatloos te worden, waarvan ongeveer 70 procent Roma.

Roma hebben te maken met enkele van de slechtste huisvestingsomstandigheden in het land. Ongeveer 28 procent van de Roma woont in arme buurten, in slecht gebouwde huizen die vaak niet officieel zijn

geregistreerd. Overbevolking is ook wijdverbreid: veel Roma-gezinnen wonen in huizen met minder dan 5 vierkante meter per persoon. Deze situatie wordt nog verergerd door de onzekerheid van deze regelingen, waarbij ongeveer 80.000 Roma-huishoudens geen huisvestingsoplossingen voor de lange termijn hebben. Ook het veelvuldig ontbreken van voldoende drinkwater, elektriciteit, verwarming of sanitaire voorzieningen draagt bij tot een wijdverspreide slechte gezondheid.”

Tot slot gaat verzoekster in op het reëel risico op ernstige schade *cf.* artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. Na een theoretisch betoog haalt verzoekster aan dat zij thans de zorg draagt over haar zes minderjarige kinderen, dat de vader van de kinderen afwezig is en in conflict met haar leeft, dat zij zelf onbemiddeld is, in België in een collectief opvangcentrum van Fedasil verblijft omdat zij in de onmogelijkheid is zelf in haar basisbehoeften te voorzien, dat zij geen huisvesting of een inkomen heeft, waardoor zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst in een situatie van extreme armoede vreest terecht te komen. Haar familie is ook niet bij machte om voor haar en haar zes kinderen te zorgen. Verzoekster vreest derhalve niet te kunnen voldoen in de essentiële basisbehoeften, zoals onderdak, voeding en hygiëne, voor haar en haar kinderen. Hulp van de nationale overheid verkregen zij niet en zullen zij ook niet verkrijgen, mede door hun Roma-origine, het gebrek aan geldige identiteitsdocumenten en hun langdurige afwezigheid uit Noord-Macedonië. Zij vreest tevens geen adequate rechtsbescherming te zullen verkrijgen, gelet op de vrees die zij heeft voor haar echtgenoot en diens familie.

2.1.2. Verzoekster vraagt gelet op het voorgaande:

“In hoofdorde de betwiste beslissing van het Commissariaat-Generaal te schorsen en te vernietigen zodat er aanvullende onderzoeksmaatregelen kunnen bevolen worden. In subsidiaire orde de betwiste beslissing van het Commissariaat-Generaal te schorsen en te hervormen en aldus verzoeker de hoedanigheid van vluchteling in de zin van art. 1 A, lid 2 van de Conventie van Genève toe te kennen, dan wel de subsidiaire bescherming toe te willen kennen.”

2.2. Stukken

Verzoekster voegt ter staving van haar betoog volgende stukken, met vermelding van de weblinks, bij het voorliggende verzoekschrift:

- Minority Rights Group, *“Minorities and indigenous peoples in Macedonia”*, update oktober 2020 (stuk 3);
- European Roma Rights Centre, *“North-Macedonia : ERRC and Myla sue authorities for discrimination of Roma & other unregistered persons”*, 8 december 2022 (stuk 4);
- Fair Trials, *“New research points to institutional racism against Roma in North-Macedonia's criminal justice system”*, 14 februari 2023 (stuk 5);
- Balkan Insight, *“In North-Macedonia old thinking dictates justice for-gender-based violence”*, 15 september 2022 (stuk 6).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Verzoeksters vraag om de bestreden beslissing te schorsen is te dezen niet dienstig. De Raad kan op grond van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° en 2°, van de Vreemdelingenwet de bestreden beslissing van de commissaris-generaal immers slechts bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. Bovendien gaat verzoekster met haar voormelde vraag schromelijk voorbij aan het gestelde in artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek

om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 1 van het Verdrag van Genève, mist dan ook juridische grondslag.

2.3.3. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoekster niet de minste toelichting geeft op welke wijze zij de artikelen 48 tot en met 48/6 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe de aangehaalde artikelen 48 en 48/2 van de voormelde wet zouden geschonden zijn. Artikel 48 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen echter algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven, doch geenszins een automatisme inhouden voor personen die zich op het Verdrag van Genève *juncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen. Wat betreft de artikelen 48/3 en 48/4 kan dienstig worden verwezen naar het gestelde in punt 2.3.2.

2.3.4. Verzoekster verwijt de verwerende partij vooreerst dat, ondanks dat de termijn van tien werkdagen om een beslissing te nemen, zoals voorzien in artikel 57/6, § 3, vierde lid, van de Vreemdelingenwet, werd overschreden, toch werd besloten tot de niet-ontvankelijkheid van haar volgend verzoek om internationale bescherming op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, van de Vreemdelingenwet. Volgens verzoekster mag, nadat de voormelde termijn is verstreken, aldus niet langer worden besloten tot de niet-ontvankelijkheid van het volgend verzoek om internationale bescherming. Verzoekster kan in dit betoog echter hoegenaamd niet worden gevolgd.

De Raad wijst er in dit kader op dat de voormelde termijn een termijn van orde betreft en dat noch de voormelde bepalingen van de Vreemdelingenwet, noch enig ander wetsartikel voorziet in een sanctie indien deze termijn wordt overschreden. Dat deze termijn wordt overschreden, heeft aldus geenszins tot gevolg dat de commissaris-generaal niet (langer) bevoegd zou zijn om het ingediende volgend verzoek om internationale bescherming op grond van voormelde bepaling en met toepassing van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk te verklaren. Het overschrijden van de voorgeschreven termijn heeft louter tot gevolg dat de in artikel 39/57, § 1, van de Vreemdelingenwet vermelde beroepstermijn *in casu* geen tien dagen, doch dertig dagen betreft. Het brengt echter geen bevoegdheidsverlies met zich mee en verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd in haar stelling dat het overschrijden van voormelde termijn impliceert dat de commissaris-generaal niet langer bevoegd/gemachtigd zou zijn om een verzoek om internationale bescherming als niet-ontvankelijk te beschouwen.

Verzoekster toont, waar zij stelt dat de redelijke termijn zou zijn overschreden, verder in het geheel niet aan welk belang zij heeft bij het aanvoeren van het gegeven dat haar verzoek om internationale bescherming sneller had moeten worden behandeld. Zij kan namelijk niet beweren te zijn benadeeld door de langere duur van de procedure, nu zij hierdoor langer bescherming genoot tegen de beweerde vervolging en ernstige schade en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van haar verzoek. Daarenboven zijn er geen wettelijke bepalingen of beginselen die de commissaris-generaal of de Raad toelaten om internationale bescherming toe te kennen, louter omdat het verzoek om internationale bescherming niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld.

Mede gelet op het voorgaande, toont verzoekster evenmin aan dat of op welke wijze het vertrouwensbeginsel zou zijn geschonden. Het vertrouwensbeginsel houdt immers in dat de door het bestuur bij een rechtzoekende gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Voor de toepassing van dit beginsel dient aan drie voorwaarden te zijn voldaan: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen. Verzoekster toont met geen enkel

concreet element aan dat *in casu* aan de opgesomde voorwaarden is voldaan. Zij maakt een schending van het vertrouwensbeginsel dan ook niet aannemelijk.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan de aangevoerde schending van het rechtszekerheidsbeginsel ook niet worden aangenomen. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur. Verzoekster toont gelet op het voormelde op generlei wijze aan dat, waarom of op welke wijze dit beginsel geschonden zou zijn.

Mede gelet op de voormelde vaststellingen, kan verzoekster verder niet worden gevolgd waar zij poneert dat, en kan niet worden ingezien waarom, de motiveringsplicht in hoofde van de verwerende partij te dezen de verplichting met zich zou meebrengen om uitdrukkelijk aan te geven waarom de termijn, bepaald in artikel 57/6, § 3, vierde lid, van de Vreemdelingenwet, niet kon worden gerespecteerd en werd overschreden.

2.3.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.6. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 21 februari 2023, getiteld "*niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)*", waarbij haar huidig, tweede, verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster, naar aanleiding van haar huidig verzoek om internationale bescherming, geen nieuwe feiten of elementen aangebracht en beschikt het commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of voor subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet, in aanmerking komt.

2.3.7. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijk inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl. St. Kamer*, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming - oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming -, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (*Parl. St. Kamer*, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

2.3.8. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op gemotiveerde en pertinente wijze tot de conclusie komt dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of voor subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet, in aanmerking komt. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekster hiertoe in gebreke blijft. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat zij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het uiten van procedurele kritiek, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en het bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter de gedane bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

De Raad wijst er vooreerst op dat de commissaris-generaal het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoekster, dat zij samen met haar echtgenoot indiende, op 11 maart 2021 kennelijk ongegrond bevond omdat er geen geloof kan worden gehecht aan de door haar en haar echtgenoot aangehaalde problemen met de Noord-Macedonische autoriteiten; zij niet aantoonde dat zij voor de door haar aangehaalde problemen met Albanese en Noord-Macedonische medeburgers geen beroep zou kunnen doen op de in Noord-Macedonië aanwezige autoriteiten; en zij niet aantoonde dat de door haar aangehaalde discriminatie omwille van haar etniciteit van die aard was dat er sprake kon zijn van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade in de zin van subsidiaire bescherming. Het door verzoekster tegen deze beslissing ingestelde beroep werd door de Raad bij arrest nr. 264 190 van 24 november 2021 verworpen. Daar verzoekster geen cassatieberoep tegen voormeld arrest indiende, resten er haar ook geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot haar eerste verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat haar betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element of feit, in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, aanwezig is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat zij in aanmerking komt voor internationale bescherming.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van huidig volgend verzoek om internationale bescherming de beslissing met betrekking tot verzoeksters vorig verzoek om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om

internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

2.3.9. In het kader van haar huidig beschermingsverzoek verklaarde verzoekster dat zij reeds vanaf het begin van haar huwelijk mentaal en fysiek door haar echtgenoot werd mishandeld en dat ook na haar komst naar België de problemen bleven voortduren. Uit angst voor haar echtgenoot vermeldde zij het huiselijk geweld niet bij haar eerste beschermingsverzoek. Bij terugkeer naar Noord-Macedonië vreest verzoekster dat zij niet veilig zal zijn en dat zij nergens naartoe kan. Bovendien vreest zij voor de toekomst van haar kinderen, die in België naar school gaan. Tot slot vreest zij slachtoffer te worden van discriminatie omwille van haar Roma-origine.

Ter staving van haar volgend, tweede, verzoek, legt verzoekster enkele documenten neer van het Rode Kruis die aantonen dat zij een psycholoog raadpleegt, schoolattesten van haar kinderen, kopieën van klachten die zij neerlegde bij de politie in België en een bewijs van een contactverbod voor haar echtgenoot.

2.3.10. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoekster in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.11. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of voor subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet, in aanmerking komt.

De Raad wijst er vooreerst op dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen en verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat een verzoeker om internationale bescherming de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil invoeren enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet, krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de verzoeker om internationale bescherming zich niet onder de bescherming van *in casu* zijn land van herkomst kan, of wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. De verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat hij alle redelijke en realistische van hem of haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput. Dit is *in casu* evenwel geenszins het geval, zoals genoegzaam en terdege blijkt uit de volgende overwegingen van de bestreden beslissing:

“In het kader van uw huidig verzoek brengt u geen dergelijke elementen aan. U verklaarde jarenlang slachtoffer te zijn geweest van huiselijk geweld door uw echtgenoot. U legde verschillende van bij de Belgische politie ingediende klachten neer. Er dient echter te worden vastgesteld dat geen overtuigende feiten of elementen aangehaald heeft waaruit kan blijken dat u voor de door u geschetste problemen geen of onvoldoende beroep kon doen – of in het geval van eventuele toekomstige problemen bij een terugkeer naar Noord-Macedonië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Noord-Macedonië aanwezige autoriteiten. Immers, voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker, dient aangetoond te worden dat de verzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te krijgen in eigen land, hetgeen u niet gedaan heeft.

(...)

U stelde dat u vijf of zes keer naar de politie ging in Noord-Macedonië. U herinnerde zich niet precies wanneer, maar de laatste keer was in 2015 of 2016. U stelde dat de politie niets voor u deed, doch verklaarde vervolgens dat uw klacht werd genoteerd en dat er met uw echtgenoot werd gesproken. Dat de politie niets deed, zei u omdat men voor u geen ander onderkomen vond – hetgeen niet noodzakelijk als een taak van de politie kan worden beschouwd. U heeft nooit verdere stappen ondernomen of andere instanties gecontacteerd (CGVS, p. 9-10), noch voor de problemen met uw echtgenoot, noch voor het door u als gebrekkig ervaren politie-optreden.

Dat u niet wist tot welke instanties u zich diende te wenden, volstaat in deze niet. Er kan in alle redelijkheid immers verwacht worden dat u zich terdege informeert over de in uw land beschikbare beschermingsmodaliteiten. Van de klachten die uw zus zou hebben ingediend naar aanleiding van de video's waarin uw echtgenoot uw familie beledigde, legde u geen enkele vorm van bewijs neer (CGVS, p. 9). Hoe dan ook, dat de Noord-Macedonische politie uw zus liet weten niets tegen uw echtgenoot te kunnen ondernemen omdat hij op dat moment niet in Noord-Macedonië aanwezig is (CGVS, p. 9), volstaat niet om te besluiten dat de Noord-Macedonische autoriteiten niet zouden optreden indien uw echtgenoot in Noord-Macedonië problemen voor u veroorzaakt."

De Raad wijst er ook op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden. Uit bovenvermelde motieven blijkt bovendien dat de Noord-Macedonische politie haar klacht noteerde en met haar echtgenoot ging praten, maar dat zij nooit verdere stappen ondernam of andere instanties contacteerde.

Wat betreft het internetartikel, gevoegd bij het verzoekschrift (stuk 6), alsook het betoog, ontwikkeld in de uiteenzetting van het enig middel, stelt de Raad vast dat deze informatie en dat betoog niet van aard is om de vaststellingen omtrent de in Noord-Macedonië beschikbare beschermingsmogelijkheden (tegen huiselijk geweld), die steunen op de informatie die blijkt uit de recente "*COI Focus: Noord-Macedonië. Algemene Situatie*" van 15 december 2022, waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen en waarvan de weblink is opgenomen, in een ander daglicht te stellen. Immers ligt deze informatie, waaruit tevens geciteerd wordt in de voormelde COI Focus, en dat betoog in dezelfde lijn. De Raad wijst er verder op dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de Noord-Macedonische autoriteiten, ofschoon er nog heel wat ruimte voor verbetering is, inspanningen leveren om huiselijk geweld te bestrijden, en dat er nog een aantal hervormingen nodig zijn. Verzoekster slaagt er niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat die informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zouden zijn en dat de Noord-Macedonische autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekster zegt te vrezen.

Het algemeen stellen dat zij geen adequate bescherming zal verkrijgen en verwijzen naar een (internet)artikel omtrent (huiselijk) geweld tegen vrouwen, volstaat niet om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er, wat haar betreft, een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat of dat het haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier geheel in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481 en RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Verzoekster maakt derhalve niet *in concreto* aannemelijk alle redelijke en realistische van haar te verwachten mogelijkheden tot het verkrijgen van bescherming in Noord-Macedonië te hebben uitgeput en dat de Noord-Macedonische autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om haar met betrekking tot haar verklaarde problemen hulp en/of bescherming te bieden. Zij toont niet aan dat het haar in Noord-Macedonië aan nationale bescherming ontbreekt. Ook niet omwille van haar Roma-origine, zoals afdoende blijkt uit de bevindingen van de bestreden beslissing.

Het voorgaande vindt overigens bevestiging in het feit op zich dat Noord-Macedonië werd opgenomen op de lijst van veilige landen bij artikel 1 van het koninklijk besluit van 7 april 2023 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst. Een land van herkomst wordt overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/6/1, § 3, van de Vreemdelingenwet immers als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het Verdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming wordt geboden tegen vervolging of mishandeling door middel van:

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;
- c) de naleving van het non-refoulementbeginsel;
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.

2.3.12. Verder wijst de Raad erop dat het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden, moeten het ontzeggen van rechten en discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat de fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt (RvS 27 februari 2001, nr. 93.571).

Zoals wordt vastgesteld in de bestreden beslissing, wordt dit in verzoeksters geval niet aangetoond. In de bestreden beslissing wordt terdege gemotiveerd:

“Voor wat betreft de vaststelling dat u in uw huidig verzoek herhaalt dat u bij een terugkeer naar Noord-Macedonië vreest het slachtoffer te worden van discriminatie op basis van uw Roma-origine (Verklaring volgend verzoek, vraag 20), moet opgemerkt worden dat u geen elementen aanhaalt die een ander licht kunnen werpen op de vaststellingen inzake dit motief zoals geformuleerd in het kader van uw eerste verzoek.”

Wat betreft de (internet)artikels, gevoegd bij het verzoekschrift, stelt de Raad ook hier vast dat deze informatie niet van aard is om de vaststellingen in de bestreden beslissing omtrent de algemene situatie van Roma in Noord-Macedonië en de Noord-Macedonische beschermingsmogelijkheden, die steunen op de informatie die blijkt uit de *“COI Focus: Noord-Macedonië. Algemene Situatie”* van 15 december 2022, in een ander daglicht te stellen. Immers ligt deze informatie in dezelfde lijn.

De Raad wijst erop dat ook in de bestreden beslissing wordt erkend dat heel wat Roma zich in Noord-Macedonië in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie ondervinden. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat dergelijke mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Noord-Macedonische context in het algemeen niet die aard, intensiteit en draagwijdte hebben om als vervolging in de zin van het Verdrag van Genève te worden beschouwd, tenzij in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden. Ook blijkt niet zonder meer dat de Noord-Macedonische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Derhalve kan verzoekster niet volstaan met een loutere verwijzing naar de algemene situatie in Noord-Macedonië voor Roma en het loutere feit dat zij Roma is om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat het haar aldaar aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekster, zo blijkt uit de vaststellingen in de bestreden beslissing die niet worden weerlegd of ontkracht, in gebreke blijft.

Waar verzoekster nog stelt dat zij in een collectief opvangcentrum verblijft *“omdat zij in de onmogelijkheid is om zelf in haar basisbehoeften te voorzien”* en dat zij geen huisvesting of een inkomen heeft en niet op haar familie kan terugvallen, merkt de Raad op dat dit niet meer dan loutere beweringen betreffen die niet worden gestaafd. Overigens vallen socio-economische overwegingen en problemen, zoals o.a. huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, niet zonder meer onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en zijn zij slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende verzoeker om internationale bescherming zal worden geconfronteerd met een onmenselijke behandeling veroorzaakt door een intentioneel menselijk handelen. Dit wil zeggen dat de vervolging of ernstige schade moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet. In het dossier van verzoekster zijn er evenwel geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in haar hoofde suggereren. Evenmin wordt zulks door verzoekster concreet aangetoond. Er wordt niet aangetoond dat verzoekster bij terugkeer naar Noord-Macedonië op intentionele wijze door een menselijk handelen zal worden geconfronteerd met een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften en die van haar kinderen.

De commissaris-generaal heeft verder nog op goede gronden het volgende gesteld: *“Voorts wordt vastgesteld dat u in Noord-Macedonië kon rekenen op de steun van uw familie. U trok verschillende keren voor enkele dagen terug naar uw ouderlijke woning, waarbij uw vader uw partner wegstuurde als hij u kwam halen (CGVS, p. 4, 9). Er is niets in uw verklaringen dat erop wijst dat u bij terugkeer naar Noord-Macedonië niet opnieuw zou kunnen rekenen op de steun van uw familie. Dat u zes kinderen heeft en er in uw ouderlijke woning geen plaats voor u zou zijn (CGVS, p. 12), volstaat niet om hiertoe te concluderen. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u reeds sinds begin mei 2021 in België van uw echtgenoot gescheiden leeft, wat erop wijst dat u minstens een bepaalde graad van zelfredzaamheid aan de dag legt.”* Verzoekster slaagt er met haar blote bewering, dat haar familie niet bij machte is haar en haar kinderen bij een terugkeer te ondersteunen, niet in aan het voorgaande afbreuk te doen.

Wat betreft artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek of er *in casu* nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoekster zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of voor de subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking komt, hetgeen inhoudt dat artikel 3 van het EVRM wordt onderzocht in zoverre het inhoudelijk overeenstemt met voormelde wetsartikelen. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde.

Voorts blijkt uit de gegevens in het administratief dossier (eerste verzoek, map documenten) dat het paspoort van verzoekster van Noord-Macedonië, dat zij bij haar eerste verzoek om internationale bescherming bijbracht, geldig is tot 30 juli 2027. Verder legde zij ook een nationaliteitsbewijs *d.d.* 22 september 2014 neer in het kader van haar eerste beschermingsverzoek. Het betoog in het verzoekschrift dat zij door haar Roma-afkomst, haar gebrek aan geldige identiteitsdocumenten en haar langdurige afwezigheid, geen nationale hulp heeft verkregen en zal verkrijgen is niet meer dan een blote bewering en mist voor wat het gebrek aan geldige identiteitsdocumenten betreft ook feitelijke grondslag. Verzoekster formuleert haar betoog zeer algemeen en komt voor het overige niet verder dan te verwijzen naar algemene informatie, zonder evenwel concreet aan te tonen dat de aangehaalde discriminatie van die aard is dat zij het toekennen van internationale bescherming zou rechtvaardigen. Een loutere verwijzing naar algemene artikels volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst omwille van zijn etnische origine werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat, of dat het haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke.

2.3.13. De door verzoekster neerlegde documenten, opgenomen in de map ‘documenten’ in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoekster overigens niet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande. Deze redenen worden, gezien zij door verzoekster niet worden weerlegd of betwist, door de Raad overgenomen.

2.3.14. In acht genomen hetgeen voorafgaat, zijn er geen nieuwe elementen of feiten in de zin van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet aan de orde en worden er geen nieuwe elementen of feiten door verzoekster neergelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor de erkenning als vluchteling, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of voor subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4, in aanmerking komt. Derhalve heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van haar (volgend) verzoek om internationale bescherming.

2.3.15. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Verzoekster werd gehoord bij het commissariaat-generaal, zodat de nieuwe elementen in haar hoofdtegelicht konden worden. Dit onderhoud vond plaats in aanwezigheid van verzoeksters advocaat en met bijstand van een tolk die het Macedonisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.16. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.17. Waar verzoekster vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes september tweeduizend drieëntwintig door:

V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS